

da ere de for det Første, hvad jo den ærede Forslagsstiller selv har bemærket, fremkomne paa et meget seent Stadium, nemlig ved Sagens 3die Behandling, hvortil den ærede Taler har forklaret Grunden; men uden Hensyn dertil er deres Indhold af et saadant Omfang, at det vil være mig aldeles umuligt at gaae ind paa dem, idet der, hvis Hovedforslagene under Nr. 2 og 3 vedtages, derved vil fremkomme et heelt nyt Lovforslag. — Som det fremgaaer af Motiverne til Lovforslaget, har Regjeringen allerede haft stor Betænkelse ved at gaae saa vidt, som skeet er, navnlig af Hensyn til den betydelige Medgang, som derved vil foraaarsages i Consulatsgebyrerne. Det kan jo ikke nægtes, at Consulernes Indtægter ere ved de sørgelige Begivenheder, der have rammet vort Fædreland, i en meget betydelig Grad blevne indskrænkede, og, skjøndt det ærede Medlem, der sidst talte, bemærkede, at dette ikke vilde medføre nogen stor Fare, kan jeg dog ingenlunde lade mig nyde med denne Forsikring. Selv om et saadant Forslag var fremkommet paa et tidligere Stadium, vilde det have været mig aldeles umuligt at gaae ind derpaa; thi jeg vilde have anseet det for en Nødvendighed først at høre de sagkyndige Organer, nemlig Grossererforeningens Comité og Handelsforeningerne i Provindserne samt Consulerne selv, hvilke dog ogsaa bør høre deres Mening om Sagen. Jeg finder det i det Hele meget betænkeligt at gaae yderligere med Nedsættelserne end af Regjeringen foreslaaet, fordi man meget let derved vil kunne blive nødsaget til at paahyre Statskassen ikke ubetydelige Udgifter. — Naar den ærede sidste Taler har bemærket, at der ved Lovforslaget var taget særligt Hensyn til Dampskibene, da kan dette for det Første ikke gjælde Forslagets § 1, der indeholder den almindelige Bestemmelse, at der af samme Skib i samme Havn ikke i Aarets Løb skal erlægges mere end tre fulde Consulatsgebyrer, hvilket altsaa bliver Maximalgrænsen. I § 2 gives der en yderligere Lettelse, der ganske vist væsentligt vil komme Dampskibene tilgode, da det kun er disse, som ville være i regulair Fart; men dette er dog ikke skeet, for at beskytte Dampskibene fremfor Seilskibene, men ganske simpelt, for at gjøre det muligt for vore Dampskibe at

concurrere med andre Landes. At man har givet denne særlige Lettelse, hvor der er Tale om Mellemhavne, ligger fornemmelig i den Opfordring, som der er til at begunstige Anløb af saa mange Havne som muligt. Dette er naturligtvis forbundet med ikke ubetydelige Bekostninger og Tidsspilde for vedkommende Dampskibe; men der kan meget let af en saadan jevnlig Anløben udvikle sig en stadig Forbindelse, som jeg troer, at der er fuld Anledning til fra Statens Side at begunstige saa meget som muligt.

De Vædringsforslag, der ere stillede til Lovforslagets § 5 af 15 ærede Medlemmer, vedrøre ganske vist ikke i den Grad som det nys omtalte selve Gebyrerne, men, om jeg end maa erkjende, at jeg anseer det for en betydelig Forbedring, at Ordet „Vedkommende“, som fandtes i Forslaget, som det forelaa ved Sagens anden Behandling, nu er blevet rettet til „Skipperen“ maa jeg dog fastholde, at Udstiftets § 5, saaledes som den blev vedtagen ved anden Behandling, er at foretrække. Den Bemærkning, som denne Paragraph giver Ministeriet til at afgjøre de omhandlede Spørgsmaal, er iøvrigt ikke Noget, hvorpaa der lægges Vægt fra Ministeriets Side, saa at det skulde sætte stor Priis paa at beholde en Myndighed, der virkelig ikke er af noget behageligt Slags; man ønsker den kun, fordi det efter min Overbeviisning er saavel i Consulernes som i Skippernes Interesse, at Ministeriet har den. Mangfoldige af disse Sager ere af en meget indviklet Betsfænhed, navnlig naar der er Spørgsmaal om Begrebet „Mellemhavn“, hvilket undertiden kan være meget vanskeligt at afgjøre, ligesom ogsaa, naar der er Spørgsmaal om Connossementer, Bestuvningsreglementer osv., og jeg troer derfor, at det saavel for Skipperen som for Consulerne er af Betydning, at disse Sager kunne finde deres Afgjørelse ad administrativt Veie. Mange af dem ville desuden være af saa ringe pecuniært Værd, at en Henviisning til Domstolene meget let vilde blive det Samme, som at Consulen maatte frasælde sin Paastand, idet det vil være forbundet med ikke ubetydelige Bekostninger for ham at gaae til Domstolene. Det blev af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (K. E. Larsen) bemærket,